

[Jørgen Jørgensen (Løjre).]

den enkelte borgers ret til at leve sit frie, nationale liv respekteres. Hensynet til det danske mindretals stilling i Sydslesvig gør det påkrævet, at Danmark foretager, hvad der overhovedet er muligt for at sikre vort mindretal forsvarlige livskår i overensstemmelse med de almindelige anerkendte menneskerettigheder. Der foregår adskilligt fra tysk side overfor det danske mindretal, som gør det begrundet, at spørgsmålet om mindretalsrettighederne tages frem ved mødet i Paris. Da der i sin tid fra de allierede stormagters side er givet Danmark løfte om, at vi i alle spørgsmål, dette spørgsmål i særlig grad, skulle blive hørt, før fredsamtaler træffes med Tyskland, mener jeg det nødvendigt, at Danmark nu ved mødet i Paris forlanger, at der bliver taget hensyn til vore krav i en sag, der ligger os alle så stærkt på sinde, nemlig det danske mindretals forhold i Sydslesvig. Jeg er også enig med udenrigsministeren i, at Danmark ikke bør gå ind i Bruxellespagten. Når ministeren siger, at sagen ikke er aktuel, må jeg forstå det på den måde, at skulle spørgsmålet komme til at foreligge, vil ministeren ikke gå med til nogen beslutning, uden at sagen kommer til ny drøftelse i folketinget.

Med hensyn til en forlængelse af Atlantpagtens varighed må jeg tilråde, at den danske regering ikke går med til den foreslåede forlængelse. Selvom udenrigsministeren gør gældende, at spørgsmålet kun er af teoretisk art, mener jeg dog, det vil være letsindigt at forpligte Danmark yderligere overfor Atlantpagtsamarbejdet. Ingen kan dog i dag vide noget om, hvordan de udenrigspolitiske forhold vil forme sig 40—50 år frem i tiden.

Jeg nærer meget stor betænkelighed ved den kategoriske udtalelse fra regeringen, som går ud på, at den vesttyske regering er den eneste lovlige regering i Tyskland, og jeg tager forbehold heroverfor.

Når udenrigsministeren hævder, at der ikke med hensyn til NATO-styrkernes øverstkommanderendes beføjelser sker nogen ændring i den skitse, der foreligger fra Londonmødet, og som kan få betydning med hensyn til vor nye grundlovs § 20, er jeg ikke sikker på, at ministeren har ret, og jeg tager også på dette område forbehold, indtil spørgsmålet er blevet nærmere undersøgt.

Det vigtigste, der foreligger til drøftelse her, er imidlertid spørgsmålet om Tysklands stilling. Den beslutning, folketinget i dag står overfor at skulle træffe, er af en sådan betydning og har en sådan rækkevidde, at der er god grund til nøje og grundigt at overveje, hvad det er, Danmark agter at sige ja til.

Da spørgsmålet om Danmarks tilslutning til Atlantpagten i sin tid forelå til afgørelse i folketinget, hastede det også meget voldsomt med at tage standpunkt. Mon ikke mange i dag mener, at det havde været bedre, om man dengang havde givet sig noget mere tid til at overveje, hvilke konsekvenser den nye udenrigspolitik, som da blev indledet, ville få for vort land?

Der er sket meget i verden siden 1947, da den danske regering med alle partiers tilslutning i sit memorandum om Tyskland i stærke ord opfordrede til, at effektive foranstaltninger blev truffet for at forhindre militær uddannelse af tysk ungdom. Det synspunkt stod også ved magt fra de tre partiers side, da vi gik ind i Atlantpagten. Der er sket meget siden, men er der ikke i dag lige så god grund som i 1947 til at nære den allerstørste ængstelse og frygt for, hvad tysk oprustning kan føre til?

Næsten daglig forekommer der nye oplysninger om, hvordan tysk militarisme lever i undergrunden i Tyskland; og før Tyskland endnu har fået tilladelse til at bygge en ny hær op, meddeler ledende politiske personligheder i Tyskland, hvordan man allerede foruden den officielle hær på 500 000 mand, som man forventer at få godkendt som sin del i det samlede vesteuropæiske forsvar, har en hær — der nævnes 4—5 mill. mand af frivillige gamle soldater fra Hitlertiden — til rådighed til fri anvendelse udenfor de samlede europæiske styrker. Meddelelserne herom er ifølge pressemeddelelser givet på en pressekonference i Bonn af chefen for det militære sikkerhedsdepartement, Theodor Blank, der mente, at Londonaftalernes tekst ikke forhindrer oprettelse af en sådan reservehær. Der kan nok være grund til at spørge, om også denne hær falder ind under Bruxellesaftalens kontrol. Denne plan er jo ikke noget tilfældigt, der er organiseret af uansvarlige kredse i Tyskland; det må være med den tyske regerings godkendelse, at noget så-